

Mia amiko Fabrizio Pennacchietti

Ekzistas pluraj teorioj pri kiom da geamikoj homo povas havi dum sia vivo. Kelkaj difinas amikecon kiel ion facilan, kio estas preskaŭ samenhava kiel konateco. Laŭ ili homo havas dum sia tuta vivo centon da geamikoj. Kelkaj aliaj estas ĉe la alia ekstremo kaj pensas, ke homo havas nur tre malmultajn geamikojn, proksimume 5 kaj temas ofte pri homoj, kiujn li konas de la infaneco.

Mi estas en meza pozicio, ĉar mi pensas, ke mi havas nur malmultajn verajn amikojn [ni preterlasu la prefikson ge-, ĉar mi parolas nur pri viraj amikoj]. Sed ili ne estas tiuj de la infaneco, perdiĝintaj dum la movoj pro la vivo de la komenca vilaĝo al la mondo. Ili estas tiuj, kun kiuj mi ĉiam kunlaboris en la Esperanto-movado, pri ĉiaspeca kunlaboro, de organizado de loka kurso al verkado de sciencaj artikoloj. Unu el tiuj 4 aŭ 5 estas Fabrizio, kiun mi konis en la komenco de la 1970-aj jaroj, kiam mi sekvis perfektigan kurson en la Universitato de Torino dum unu jaro kaj kun kiu mi restis en daŭra rilato pro komunaj interesoj pri Esperanto kaj lingvistiko kaj pro komunaj konatoj en tiu kampo. Mi ne povas ne menciigi ĉi tie la de longa tempo forpasintan profesoron Alessandro Bausani, kiu estis grandega fakulo pri orientaj lingvoj, esperantisto kaj okupiĝanto pri sekretaj kaj universalaj lingvoj. Same dum la vivo ni ambaŭ estis en kontakto kun Tullio De Mauro, kiu multe estimis Fabrizion, kaj kun Renzo Titone, kun kiu ni partoprenis kune kun Fabrizio en solena Esperanto-kunveno en Vercelli.

Mi provas nun laŭmemore reiri al la unua laboro, kiun ni faris kune, kiu estis la tradukado kaj adaptado al la itala de la tiam furora lerno-libro “La Zagreba metodo” aperinta fine de la 1970-aj jaroj kaj bazita sur la plej oftaj radikoj de Esperanto komputile eltirita el transskribitaj paroladoj surbendigitaj.

Alia granda komuna laboro estis la revizio de la klasika lernolibro de Bruno Migliorini, kiu okazis komence de la 1990-aj jaroj. La ĝisdatigo de tiu verko estis granda laboro, ĉar temis pri lernolibro, kiu unue aperis en la jaroj 1920-aj, en kiu la respondeco ŝanĝi la klarigojn de fama itala lingvisto, ne povis esti respondeco nur de mi, sed fariĝis komuna respondeco kun Fabrizio, kaj la enkondukon faris Tullio De Mauro.

Sed la okazoj fari komunajn aferojn daŭre prezentiĝis. Mi tre klare memoras okazon, en kiu ni ambaŭ estis vokataj al la Universitato de Udine por komune prezenti Esperanton kaj lingvan politikon al la studentoj de la kurso pri ĝenerala lingvistiko.

Intertempe mi legadis tra la vivo ĉion, kion Fabrizio produktis en la kampo de ĝenerala lingvistiko, kaj memoras la kap-turniĝojn kaŭzigitajn de liaj teorioj pri prepozicioj kaj la plezuron sekvi la ekeston de artikoloj el la antikva Egiptujo tra Grekujo ĝis modernaj Eŭropaj lingvoj.

Kaj ankoraŭ lastatempe mi legas liajn esplorojn pri la migrado de la alfabetaj literoj ekde la fenikoj al la grekaj kolonioj en la nuna Turkujo.

Lia vasta kulturo kaj abunda spertaro daŭre elŝprucis, pretervole, kiam li rakontis ion ajn, ekzemple pri la sinteno de arabaj virinoj en Irako al kristanaj amantoj aŭ pri la elparolo de Esperanto fare de iranaj esperantistoj. Tio igis lin magia kunparolanto.

Sed kompreneble tutviva amikeco ne dependas nur de intelektaj interŝanĝoj. Estante preskaŭ samaĝaj ni havis paralelajn vivojn kaj vivsituaĵojn: edziĝo, kresko de la familio, matureco kaj maljuniĝo. Psiĥologoj diras, ke ni apartenas al la sama 'kohorto' kaj ni ĉiam interŝanĝis spertojn kaj kunlaboris ankaŭ pri ĝenaj taskoj en la Esperanto-movado, kiel ĉeestado de tre tedaj kunsidoj de la Itala Instituto de Esperanto, en kiu nuntempe Fabrizio estas prezidanto kaj mi arbitranto.

Dankon, Fabrizio, pro via tutviva amikeco.

Renato Corsetti

“La Sapienza” Universitato de Romo

renato.corsetti@gmail.com